

מייקה על החבל

השעשועים. מייק התנועע וקפץ כחתול על כד שמנת. הוא שר וניחר, ועוד כתוספת מאמץ, גם הלך על חבל — כן, כן, בלי מיזרון ובלי צוות הצלה. ולא רק שהלך על חבל כי אם גם שר באותו הזמן. שהרי כוזה היה פיניאס טיילור בארנום, ומייק גילם אותו בלי זיופים.

אשה זקנה

ואיש קטן

דבר אחד גדול יזכר לאותו קירקס סאי: הוא נתן לקהל תמורה מלאה לכספו. מי שנחשב ל„שואמן“ (חיית במה, בתרגום חופשי) הגדול של זמנו חלם תמיד על דברים נפלאים בשביל הקהל שלו. (המשך בעמוד 44)

קולמן ומייקל סטיוארט, בבימויו של ג'ו לייטון ובכיכובו של מייק בורשטיין. עוד בטרם עלה המסך, התרוצצו ליצנים באולם, וכרוזים עליוזים הפריחו בלונים וקראו לקהל להיכנס לקירקס הנפלא ביותר בעולם. ההצגה היא סיפור חייו של פיניאס טיילור בארנום, שנחשב לאבי הקירקס האמריקאי ולמוכר החלומות הגדול ביותר בסוף המאה ה-19. משעלה המסך נתגלה קירקס הומה וסואן של עושי להטים, מפריחי כדורים ומיקסמים למיניהם. כשאל הבמה זינק לפתע, בריקוד קליל ובשירה, הגיבור, בארנום, והכריז: „בכל רגע נולד לו סאקר“ (אם אפשר לתרגם זאת כפתי הכולע כל דבר).

קשה היה להכיר בבארנום העליון. מוכר החלומות הצעיר מקונטיקט, שבא למכור „לוקשים“ לעולם כולו, את מי שלפני רגע היה מעוות מכאב, אמת, אין כעיסקי

„שישה שבועות של בית-ספר לקירקס עוד לא הופכות אדם לאקרובט. אני נמצא על הבמה שעתיים תמימות כימעט מבלי לרדת, ועושה מה שלוליין מיקצועי עושה כל חייו, ועוד שר כשאני הולך על חבל... תנועה אחת לא נכונה של הרגל — וזו התוצאה!“

שני הרופאים שראו אותו. באותו בוקר אמרו „מנוחה שלמה“. אבל מי המשוגע שיקח אותם ברצינות? ועוד כמה ימים לפני הבכורה, כשכל הצגה נוספת היא שיפשוף חיוני לעבר פיסגת החלומות שלך?

חצי שעה אחרי-כן הבנתי את מלוא הי משמעות של הליצן הצוחק מבחוץ אך בוכה מבפנים. וזו היתה החוויה האמיתית שחוויתי באותו ערב בברודוויי. זה היה הסוד, שאיש מלבדי לא ידע. המסך עלה על בארנום, מחזה מוסיקלי מאת סאי

עדנה פיינרו

מדוחת מברודוויי:

בשפת התיאטרון נוהגים לאחל לשחקן לפני הצגת הבכורה שלו: הלוואי שתשבור רגל! הכוונה אינה חס וחלילה לקוות שאכן ישבור את רגלו, כי אם, שלא לעורר את עין-הרע, ספור ספורטפו (אין כאנשי הבמה להאמין בר אמונות טפלות ובקמיעות) לאחל לו, בלשון סגני-נהור, שיצליח כהוגן.

גם אני באתי לאחל למייק בורשטיין שישבור רגל. אבל לא ציפיתי שיקח את זה כלי-כך ברצינות.

היה זה רק שבוע לאחר שהחל מופיע בתפקיד הראשי במחזמר בארנום. המוצג בתיאטרון סיינט-גיימס בברודוויי. לפניו עשה זאת במשך שנתיים השחקן הנפלא גיימס דייל, וכוחו לא עמד לו יותר. הוא התעייף ונשבר, בזמן שההצגה נמשכת ומושכת קהל עצום. מה עוד יכול אמן לבקש לעצמו, חשבתני בלבי, למראה שמו של מייק בורשטיין בראש רשימת השחקי נים של בארנום, כשליד שמו כתוב בי אותיות גדולות — „מככב“.

להיות השני בתפקיד הראשי, זהו כבר הישג כשלעצמו. ועוד בקודש-הקודשים של התיאטרון העולמי! כמה כישרונות, כמי ילדי-פלא, כמה חולמים וכמה שחקנים פוטנציה נושאים עיניהם לרגע שבו ידרכו ולו בתפקיד של כפיל שני לכוכב הרביעי, על קרשי התיאטרון בברודוויי! כמה אנשים מתחרים על כל מקום בהצגה! כמה שחקנים עתירי-כישרון, היודעים לי דבר, לשיר ולרקוד מתדפקים על דלתו של כל מפיץ בברודוויי!

לכן, חשבתני, אם מייק שלנו עשה זאת צריך לאחל לו מכל הלב שישבור רגל.

הליצן

העצוב

בכנסתי בכניסת השחקנים, כחצי שעה לפני התחלת ההצגה. כמה פרי צופים מחופשים חלפו לידי בדרך אל ירכתי הבימה. אחרי חצי שעה של „חי מוס“, שבו הם מפשירים את עצמותיהם שקפאו קצת בחוסר-תנועה כל היום, הם עלו לחדרים להתאפר ולנות לקראת הי הצגה הגדולה.

חדרו של מייק היה סגור, אך אי-אפשר היה לטעות בו. הוא היה בקומה נפרדת, דלתו מסומנת בכוכבים ועליה שם אחד: מייק ברסטין (כך נכתב שמו במקור). הוא ציפה לי בשימחה, אך השימחה היתה מהולה בכאב, כאב פיסי של ממש. מייק שכב על הספה, תחבושת על רגלו, הוא קופץ את שפתיו בכאב. „זהו זה, ידעתי שזה יהיה קשה“, אמר בחיוך כואב.

בהצגה את דמותו של פיניאס טיילור בארנום, שנחשב לגדול מנהלי הקירקס האמריקאי ולאבי הצגות-הראווה הגדולות בעולם. לצורך הצגה זו עבר, מייק אימונים מיוחדים בבית-ספר לקירקס.

גיבור הקירקס

מייק בורשטיין מהלך על חבל, על הבימה, לעיניהם של שחקני המעלה בברודוויי. הוא מגלם וגולייני המחזה המוסיקלי בארנום.